

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7537/2022
06.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Гашић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Вукашин Влајковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 151/22 од 09.02.2022. године, у седници одржаној 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 151/22 од 09.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 151/22 од 09.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 1212/20 од 25.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име исплате купопродајне цене за аутомобил „Subaru Tribeca“ исплати износ од 7.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу који пословне банке обрачунавају на страну валуту у земљи у време исплате, са каматом на наведени износ почев од 01.01.2020. године до исплате, све у складу са чланом 4. став 2. Закона о затезној камати, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности суда, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.375,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 151/22 од 09.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 55.120,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата новчаног износа на име дуга, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев одбијен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 28.09.2020. године. Тужилац је тражио исплату новчаног износа од 819.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме је вредност спора опредељена на износ који не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд применом члана 403. став 3. ЗПП нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**